

Gloria Victis

Az 1956-os megemlékezés beszámolója

A Rákóczi szövetség által szervezett Gloria Victis elnevezésű emlékprogramon 2017. október 21-23. között vettünk részt, melynek keretében az 1956-os forradalomról emlékeztünk meg.

Nagybecskerekéről a Szathmáry Karolina Kollégium négy diákja és nevelője először volt jelen ezen a megemlékezésen. Valamennyiünket izgalommal töltött el az utazás, s a vele járó élmények. Szombaton, miután megérkeztünk Budapestre, regisztrációra került sor - program füzetet, karszalagot, a Rákóczi Szövetség logójával ellátott pólót, illetve egy golyóstollat kaptunk ajándékba -, majd elfoglaltuk a szálláshelyünket. Mindenki nagyon örült, hogy egy kicsit megpihenhetett a hosszú út fáradalmi után, majd az ízletes vacsorára következett. Miután jóllaktunk, buszokkal elmentünk a Nemzeti Színházba, ahol a Körhinta című előadást tekinthettük meg Vidnyánszky Attila rendezésében. A színdarab egy falusi családot mutat be, ahol a lányt a szülei a vagyon fejében, érdekből akarják férjhez adni, viszont közbeszól a szerelem. Nagy benyomást tett ránk az egész történet, különösen a kivitelezése fogott meg minket. A sokrétű díszlet használata, amely a valóságot oly hűen ábrázolta, a színészek átélt szerepjátéka, a sok-sok koreográfia egy-egy jelenetben, illetve, hogy az egész színmű alatt élő zenei aláfestést hallhattunk. Az egyik legszebb pillanat az előadás folyamán az volt, amikor a mennyezetről leereszkedtek a körhinta székek, és a lányok, valamint a szerelmespár felültek rájuk, és a magasba emelkedtek. Ekkor volt először alkalmunk élőben látni forgószínpadot. A színmű befejeztével a nézők állva, vastappsal jutalmazták a színészeket. Ezt követően visszamentünk szállásunkra, és nyugovóra tértünk.

A rövidnek bizonyuló éjszaka, és a finom, bőséges reggeli elfogyasztása után a Rákoskeresztúri köztemetőbe látogattunk, ahol a látogatóközpontban három kisfilmet tekintettünk meg, melyek a forradalomról, a 298-as, 300-as, és a 301-es parcellákban nyugvókról, és a látogatóközpont működéséről szóltak. Ezt követően elvezettek minket egy úgynevezett nyitott sírhoz, mely azoknak a forradalomban elhunyt személyeknek állít emléket, akik azonosíthatatlanok maradtak. Megtekintettük a Jovánovics György szobrász alkotta emlékművet, majd a 301-es parcellában leróttuk kegyeletünket Nagy Imre sírjánál.

A továbbiakban múzeumlátogatásra került sor a Nemzeti Múzeumban. A kevés idő ellenére, amely rendelkezésünkre állt, igyekeztünk körbejárni a múzeumot.

Az ebéd elfogyasztása után, utunk a Műegyetemre vezetett, ahol egy ünnepségen vettünk részt. A rendezvényen beszédet mondott Halzl József, a Rákóczi Szövetség elnöke, aki beszédében kihangsúlyozta, hogy mennyire fontosak az ilyen események, ahol a határontúli magyarok megismerkedhetnek egymással, amely összehozza a fiatalságot, s mely által nemzeti öntudatuk erősödik. Ezt követően Simicskó István, honvédelmi miniszter tartott beszédet. Az ünnepség befejeztével az egyetem előtt gyülekeztünk, kiosztották a fáklyákat, és lassan megindult a felvonulás. Megható látvány volt, hogy ennyi ember összegyűlt, s így, együtt emlékezhettünk meg az 1956-os forradalomról, annak hőseiről. Sajnos a felvonulás végére eleredt az eső, de ez sem tántorított el minket attól, hogy közösen ünnepeljünk. A felvonulás a Bem térig tartott, ahol megemlékezésre került sor. Ezen már nem tudtunk részt venni, mivel eláztunk, és jobbnak láttuk a buszunkat megkeresni. Vacsora után visszatértünk a Műegyetemre, ahol a Weiner-Szász Kamarazenekar koncertjén vettünk részt. Lehetőségünk volt hallani néhány gyönyörű és nagyon ismert művet, mint pl. Mozart: Kis éji zenéjét, Bach: Air-jét, valamint Brahms V. Magyar táncát, melyek sokak számára ismerősen hangzottak. Ezek után visszatértünk a szállásunkra és a felemelő koncerttel megkoronázott tartalmas nap után nyugovóra tértünk.

Hétfőn a reggeli után a Műegyetemen tartottak számunkra előadást, melynek keretében az egyik előadó elmesélte, kilenc évesen miként élte át az 1956-os forradalmat, milyen hatással volt a forradalom a családokra, az iskolára, a mindennapokra. A továbbiakban megnéztük a Kincsem című filmet. A film mindannyiunkban erős érzelmeket váltott ki, végig izgultunk, de azért vicces jelenetekben is bővelkedett az alkotás. Ezután ebédeltünk, elbúcsúztunk a más helyekről, országokból érkezett társainktól, és nekivágtunk a hazafelé tartó, hosszú útnak.

Szerencsésnek mondhatjuk magunkat, mivel részesei lehettünk ennek a rendezvénynek, és sok élménnyel gazdagodva tértünk haza. Ezúton is szeretnénk megköszönni a meghívást, hogy egy délvidéki magyar kollégium lakóiként, mi is jelen lehettünk egy ilyen, több száz embert megmozgató eseményen, és bizonyos mértékben átélhettük az 1956-os forradalomban részt vevő fiatalok lelkesedését, összetartását és hazafiasságát.